

1 Corinteni - Comentarii Jean Koechlin

O adunare numeroasă fusese formată la Corint prin slujba lui Pavel (Fapte 18.10); și apostolul, tot atât de fidel ca păstor pe cât de zelos ca evanghelist, continuă să vegheze asupra ei cu o grijă plină de afecțiune (comp. cu 2 Corinteni 11.28). Le scrie din Efes această primă scrisoare, adresată în același timp către „toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos” (v. 2). Dacă facem parte dintre aceștia, ea este deci și pentru noi. Pavel a primit de la Corint vești neplăcute. În această adunare se iviseră diverse dezordini. Înainte însă de a aborda aceste subiecte dureroase, le aduce aminte acestor credincioși de bogățiile lor spirituale, atribuindu-le harului lui Dumnezeu (v. 4,5). Pentru a putea aprecia mai bine responsabilitatea noastră și pentru a lua mai în serios viața creștină, să încercăm din când în când să facem bilanțul inestimabilelor noastre privilegii. Și să știm să-l mulțumim Domnului, așa cum face aici apostolul. Prima muștrare adusă adunării din Corint este cu privire la dezacordurile dintre ei – tendință care ne pândește și pe noi uneori! Ei urmau un om (Pavel, Apolo, Chifa și Hristos, pe care-L considerau un învățător mai bun decât alții: Ioan 3.2), în loc să fie uniți în comuniunea cu „Isus Hristos, Domnul nostru”, Fiul lui Dumnezeu (v. 9). Fie ca această comuniune să fie întotdeauna partea noastră! (1 Ioan 1.3).

Pentru noi, „care suntem mântuiți”, „cuvântul crucii” (v. 18) este puterea lui Dumnezeu. Pentru cei care nu au însă viața divină, ea nu este decât nebulă. Tot ceea ce semnifică crucea: moartea unuia drept impusă de dreptatea lui Dumnezeu, iertarea gratuită pentru păcătoși, punerea deoparte a omului natural, sunt tot atâtea adevăruri care se ciocnesc de rațiunea omenească. Dacă, dimpotrivă, se prezintă minuni și lucrări spectaculoase, un ideal nobil însoțit de o morală care cere eforturi... la momentul potrivit, acest gen de religie nu șochează pe nimeni. Dar iată că pe toți înțelepții, cărturarii, certăreții, pe scurt spiritele puternice ale acestui secol... și ale tuturor secolelor, versetul 18 îi așază într-o comună și înspăimântătoare încadrare: „cei care pier”. Și, într-adevăr, printre răscumpărații Domnului „nu sunt mulți înțelepți, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales...” (v. 26). Pentru că acestora le-ar fi foarte greu să devină „ca niște copilași” (Matei 18.3; 11.25)! Pentru a fi glorificat, Dumnezeu alege ce este slab, josnic, disprețuit, și așa sunt estimați creștinii de către cei din lume. Ce contează însă valoarea lor prin ei înșiși, câtă vreme ei sunt în Hristos și El este pentru ei: putere,... înțelepciune,... și dreptate și sfințenie și răscumpărare (v. 24,30)!

Știm că, în lume, un dar de orator, o vădită superioritate, și „cuvintele convingătoare ale înțelepciunii” (v. 4) pot fi suficiente ca să asigure triumful aproape în orice cauză. Pentru a transmite însă credința, Dumnezeu nu s-a folosit de aceste aptitudini omenești, nici de abilitățile propagandei (v. 4,5). Pavel, în ciuda învățăturii sale, nu s-a făcut remarcă la Corint nici prin înțelepciunea sa, nici prin cultura sa, nici prin talentul său de a vorbi convingător. El și-ar fi contrazis învățătura, deoarece crucea lui Hristos, pe care el o propovăduia, înseamnă tocmai sfârșitul lucrurilor cu care se fălește omul. Departe însă de a fi cumva în pierdere, credinciosul a primit deopotrivă lucrurile nevăzute, „dăruite de Dumnezeu”, precum și mijlocul de a le discerne și de a-și însuși aceste daruri: Duhul Sfânt, singurul Reprezentant pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-și transmite gândurile (v. 12). La ce poate sluji o partitură muzicală, fără instrumentul la care să fie interpretată, o casetă sau un disc, fără aparatul care să permită să fie ascultate? Și care ar fi efectul celui mai frumos concert asupra unui public compus din oameni complet surzi? Tot așa, limbajul Duhului este de neînțeles pentru „omul natural” (omul sufletească, animat numai de suflul său creat, fără învățătura și puterea Duhului Sfânt). Din contră, „cel spiritual” poate primi „cele spirituale prin mijloace spirituale” (v. 13-15).

Absorbiți de diviziunile lor, corintenii nu făcuseră niciun progres. Semănau cu niște școlari codași care-și disputau profesorul «cel mai savant» sau sala de clasă cea mai frumoasă. Pavel le afirmă că a se ocupa de slujitorii mai degrabă decât de învățătura lor era o copilărie și o dovadă că tot firești rămăseseră (v. 3). De câte ori nu confundăm și noi adevărul cu acela care îl prezintă: De exemplu, dacă îl ascultăm pe un astfel de slujitor al lui Dumnezeu având ideea preconcepută că el nu ne poate învăța nimic, atunci vom primi... exact ce ne-am așteptat! Apostolul vorbește apoi despre responsabilitatea celui care zidește. În lucrarea lui Dumnezeu, privită ca un ogor de semănat sau ca o clădire, fiecare lucrător are o activitate proprie. Poate aduce materiale (adică diferite aspecte ale adevărului) care să zidească sufletele, prezentându-le: dreptatea lui Dumnezeu (aurul), răscumpărarea (argintul), gloriile variate ale lui Hristos (pietrele scumpe). Sub aparența unui mare volum de lucru însă, poate zidi și cu lemne, fân, paie... lucrare care nu va rezista deloc la foc. Da, „fiecare să ia bine seama cum (nu cât) zidește” (v. 10) pe această temelie unică și nepieritoare: Isus Hristos!

Alături de lucrători adevărați care pot face o lucrare rea (v. 15), există falși slujitori care strică (sau distrug) templul lui Dumnezeu, acest templu care este sfânt ca și Cel care locuiește în el. Și noi de asemenea suntem sfinți – amintește apostolul (v. 17). Nimeni să nu-și facă iluzii nici cu privire la ce este, nici cu privire la ce face (v. 18). Înțelepciunea lumii este nebulă pentru Dumnezeu, iar înțelepciunea lui Dumnezeu, nebulă pentru lume (v. 19). Și una și cealaltă se apreciază în funcție de țelul urmărit. Omul natural îl consideră vrednic de milă pe creștinul care – estimează el – sacrifică pentru un viitor neclar și nesigur avantajele și plăcerile clipei prezente. De am putea fi toți atinși de acest gen de nebulă! Ce lume de altfel mizerabilele deșertăciuni cu care ne-am putea mândri, față de ceea ce noi posedăm deja? Toate lucrurile sunt ale noastre, afirmă Pavel; ele sunt ale noastre, pentru că noi suntem ai lui Hristos, Căruia îi aparțin toate. Sub dependența de El, noi ne putem folosi de „toate” pentru serviciul Său. Ceea ce contează cel mai mult pentru oricine este să fie „găsit credincios” (cap. 4.2). Pentru că fiecare este un administrator, mai mic sau mai mare, și fiecare, în această calitate, își va primi lauda nu din partea fratelui său, ci din partea Aceluia care citește inimile (v. 5; vezi 2 Timotei 2.15).

Care alta era rădăcina certurilor de la Corint, dacă nu mândria? (Proverbe 13.10). Fiecare se fălea cu darurile lui spirituale și cu ce cunoștințe avea (cap. 1.5), uitând că pe toate le primiseră numai prin har. Pentru a putea rămâne smeriți, să ne aducem întotdeauna aminte de versetul 7: „Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit?”. În plus, a se umfla astfel de vântul propriei importanțe înseamnă a dori altceva decât pe „Isus Hristos răstignit” (cap. 2.2), înseamnă «a împărăți» de acum, deși este scris: dacă răbdăm (acesta este prezentul), „vom și împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2.12). Pavel, de partea sa, n-a inversat lucrurile. Accepta de bunăvoie să ia locul, pentru momentul prezent, de „gunoiul lumii”, de „lepădătura tuturor” (v. 13), loc cu care prea puțini creștini știu să se împace. Cunoscând însă că mergea spre adevărată fericire, îi roagă pe corintenii lui cei dragi să-l urmeze pe un astfel de drum. El era tatăl lor spiritual (v. 15) și dorea ca ei să-i semene, așa cum copiii seamănă cu părinții lor. Dacă avertismentele sale nu ar fi fost însă ascultate, el era gata, atunci când ar fi venit la ei, să folosească „nuiaua”, adică să-i corecteze cu severitate, datorie de tată de care el se va achita, spre folosul copiilor lui „preaiubiți” (v. 14).

Apostolul abordează acum un subiect deosebit de dureros. Pe lângă diviziuni supărătoare, în adunarea din Corint era un grav păcat moral care, deși comis de un singur individ, pângărea întreaga adunare (comp. cu Iosua 7.13...). Dar acest germene al răului, acest „aluat”, care ar fi trebuit să-i arunce pe corinteni în mahnire și încurcătură, nu-i împiedică să se laude. Este ca și cum un om atins de lepră s-ar preface că nu știe de boală și și-ar ascunde rănila sub haine superbe. În numele Domnului, apostolul cere curăție și adevăr (v. 8). Nu ezită să expună răul

fără menajament. Înaintea oricărei slujbe sau mărturii creștine, trebuie făcută rânduială în conștiință. Și sfințenia cere de la cei credincioși atât să se abțină de la rău în umblarea lor personală, cât și să stea departe de cei care, deși își iau frumosul nume de copii ai lui Dumnezeu, totuși trăiesc în păcat (v. 11). Care este motivul principal pentru care, atât ca indivizi, cât și ca adunare, trebuie să ne ferim de orice comuniune cu răul și de orice abordare a răului cu ușurință? Nu superioritatea noastră față de alții, ci valoarea infinită a jertfei care a făcut ispășirea păcatelor noastre (v. 7)!

La Corint exista și o altă dezordine. Frații ajunseseră până acolo încât își purtau neînțelegerile în fața tribunalelor acestei lumi. Tristă mărturie, într-adevăr! Apostolul îl mustră în egală măsură atât pe cel care n-a suferit nedreptatea, cât și pe cel care a comis-o. Apoi el derulează principalele vicii obișnuite la păgâni și declară cu solemnitate că nu poți să fii mântuit și să trăiești în continuare în nelegiuire. „Și așa erați unii dintre voi”, spune el în concluzie (v. 11). Dar iată și ce a făcut Dumnezeu: v-a spălat, v-a sfințit, v-a îndreptătit! Oare a făcut-o ca să vă murdăriți din nou? Odată înlăturat păcatul, nimic nu este interzis... dar orice lucru poate să pună stăpânire pe mine, dacă nu veghez (v. 12). «Răul nu este în lucruri, ci în dragostea pentru lucruri, care se află în inimă» (J.N.D.). Versetele 13-20 se referă la curăție. De ar putea fi gravate acestea în special în inima tânărului creștin, atât de expus poftelor cărnii! Propriul său trup nu-i mai aparține. Dumnezeu l-a răscumpărat ca să-l facă, pentru Hristos, un mădular al trupului Său (v. 15) și, pentru Duhul Sfânt, un templu care trebuie să fie sfânt cum este Locatarul său divin (v. 19).

După ce în capitolul 6.13-20 i-a prevenit pe credincioși asupra pericolului necurăției, apostolul, răspunzând la întrebări care i-au fost puse, vorbește în capitolul 7 despre un drum pe care credinciosul se poate angaja cu aprobarea Domnului: cel al căsătoriei. Tânărul creștin care și-a îndreptat calea după Cuvânt (Psalmul 119.9) va trebui mai mult ca oricând să continue să aștepte îndrumarea Lui pentru această hotărâre capitală. Instrucțiunile sunt date apoi fie direct prin inspirație de la Domnul, fie din partea apostolului, ca rod al experienței lui, pentru a-i ajuta pe aceia pentru care căsătoria ridică dificultăți: în special un frate sau o soră având soția sau soțul necredincios. Să remarcăm că versetul 16 se adresează unui credincios care era deja căsătorit atunci când s-a întors la Dumnezeu, nu unuia care nu a ascultat de îndemnul din 2 Corinteni 6.14. „Ați fost cumpărați cu un preț”, repetă versetul 23 (cap. 6.20). Ceea ce noi avem plătit de suferințele Domnului Isus pentru a fi smulși de sub puterea lui Satan și a lumii, acesta este marele motiv pentru a nu ne mai așeza din nou acolo. Pentru a-L servi, Domnul vrea bărbați și femei libere. El însă este Cel care a ales condițiile în care vrea să-L slujească fiecare: țara, mediul social, relațiile de serviciu. Înainte de a decide să schimbăm ceva – nu contează ce anume – trebuie să fim siguri că este exact după voia Sa.

A fi fără griji cu privire la lucrurile pământești, a avea inima ocupată exclusiv de interesele Domnului, căutând cum să placă Lui, a fi preocupat cu lucrarea pentru El fără distragere – iată avantajul slujitorului lui Dumnezeu care este necăsătorit, în raport cu cel căsătorit! Trebuie însă, ca și Pavel, să fi primit aceasta ca un har. În capitolul 8, Pavel se ocupă de cărnurile de la măcelărie, adesea oferite pe altarele păgâne înainte de a fi vândute pe piață. Pentru mulți, acestea ridicau probleme de conștiință (comp. cu Romani 14). La noi în țară, această problemă nu mai este de actualitate, însă îndemnurile de aici se aplică în toate cazurile în care riscăm să contrariem (să impresionăm în sens negativ) pe un alt credincios: un frate pentru care a murit Hristos. Câte lucruri cunoșteau corintenii! „Nu știți că ...?” le repetă neconținut apostolul (vezi cap. 6.2,3,9,15,19...). La ce le folosea însă această cunoștință? Numai la a se îngâmfă! Și noi suntem pândiți de același pericol, noi, care cunoaștem adesea atâtea adevăruri cu mintea, mai degrabă decât cu inima. Pentru ca cineva să cunoască „cum trebuie să cunoască” este nevoie să-L iubească pe Dumnezeu (v. 3). Și, iubindu-L, să pună în practică ceea ce are privilegiul să știe (Ioan 14.21,23).

Umflați prin darurile și prin cunoștințele lor, unii oameni își atribuiseră un loc cu greutate în adunarea din Corint. Și, cum pentru a te ridica singur impune întotdeauna a-i înjosi pe alții, ei veniseră să conteste autoritatea apostolului, adică pe cea a lui Dumnezeu. Pavel se vede prin aceasta nevoit să-și justifice slujba și purtarea. A evangheliza era datoria sa, primită din gura Domnului, iar el nu se împotrivi viziunii cerești (Fapte 26.17-19). Iudeilor, el le prezenta pe Dumnezeu lui Israel, responsabilitatea lor în respingerea Salvatorului, pe Fiul lui David și iertarea de păcate (Fapte 13.38...). Celor dintre națiuni, idolatri, le vorbea despre Dumnezeul unic, plin de răbdare față de făptura Lui, căreia îi poruncește să se pocăiască (Fapte 17.22...). Pavel avea neîncetat înaintea ochilor prețul care avea să încununeze eforturile sale: toate sufletele salvate prin lucrarea sa (1 Tesaloniceni 2.19; Filipeni 4.1). Îndreptat spre țintă, el aleargă ca un atlet pe stadion, disciplinându-și cu strictețe trupul, negândindu-se decât la victorie. Campionul sportiv nu are însă înaintea lui decât o glorie efemeră, lauri care mâine vor fi uscături (v. 25). Alergarea noastră creștină are ca miză o cunună care nu se veștejește. Să alergăm fiecare în așa fel încât s-o câștigăm (v. 24)!

Derulând exemplul lui Israel, Pavel ne ajută să evaluăm copleșitoarea responsabilitate a creștinilor de nume. Priviți din afară, ei au avut parte de binecuvântări spirituale de excepție: Domnul Hristos, lucrarea Sa, Duhul Său, Cuvântul Său... (v. 3,4). Dumnezeu însă (privind înăuntru) nu poate găsi plăcere în cea mai mare parte dintre ei, pentru că le lipsește credința (v. 5; Evrei 10.38). Prin istoria poporului în pustiu, Duhul lui Dumnezeu ne dă un trist exemplu despre ceea ce inimile noastre sunt în stare să producă, chiar sub mantaua creștinismului: poftă, idolatrie, cârtiri... El ne avertizează solemn cu privire la ce «răsplată» au aceste roade ale cărnii – deși harul lucrează în favoarea celui credincios. Ori Ispititorul tocmai acest rău, care este activ în noi, caută să-l facă să se manifeste, prin ofertele lui, ca să ne facă să cădem. Și aceasta cu siguranță în momentul când ne-am putea crede pe picioare prin forțe proprii (v. 12). Dar „Dumnezeu este credincios”: ce încurajare să ne gândim la aceasta! Cunoscându-ne slăbiciunea, El nu-i va permite lui Satan să ne ispitească mai mult decât poate fiecare îndura (vezi Iov 1.12; 2.6). El a pregătit înaintea încercării o ieșire victorioasă (v. 13). Să ne sprijinim pe aceste promisiuni de fiecare dată când se prezintă vrăjmașul. Da, Dumnezeu este credincios!

Comuniunea cu Dumnezeu, partea binecuvântată a celui credincios, exclude orice participare cu idolatria, sub formele ei atât de rafinate. La „masa Domnului”, comuniunea își găsește expresia ei cu totul specială (v. 21). Cei care iau parte la pahar și la pâine sunt în principiu toți răscumparați ai Domnului, fără a fi, departe de asta, toți cei răscumparați ai Domnului. Totuși, noi îi vedem, prin credință, reprezentați într-o singură pâine, semn vizibil că este un singur trup. El exprimă această unitate a Bisericii pe care lumea religioasă pretinde că vrea să o realizeze, ... deși ea există deja! Dacă eu nu caut propriile mele interese, câte momente devin atunci disponibile pentru interesele altora, altfel spus, pentru cele ale lui Isus Hristos (comp. cu Filipeni 2.21)! Iar a căuta interesul fratelui meu nu înseamnă numai a mă îngriji de bunăstarea lui, ci înseamnă în aceeași măsură a mă gândi la conștiința lui. Înseamnă a face anumite lucruri pentru el și a mă abține de la a face altele. Astfel voi fi determinat să-mi pun mereu întrebarea: în ocazia prezentă, am eu libertatea să aduc mulțumiri? Ceea ce fac în acest moment, inclusiv simplul „fie că mâncați, fie că beți” (v. 31; în contrast cu v. 7), este sau nu spre gloria lui Dumnezeu?

Puține porțiuni din Biblie au făcut obiectul atâtor contestații, ca învățăturile acestor capitole (v. 16). De ce oare apostolul – sau mai degrabă Duhul Sfânt – se ocupă de lucruri în aparență mărunte, cum ar fi faptul ca o femeie să poarte părul lung sau ca ea să se acopere în anumite situații? Trebuie mai întâi să ne amintim că, pe de o parte, creștinismul nostru nu constă din câteva acțiuni remarcabile împlinite din când în

când, ci dintr-un ansamblu de detalii care țin viața noastră zi de zi (Luca 16.10), iar pe de altă parte, că Dumnezeu este suveran și că n-a ținut să ne dea motivul pentru tot ce ne cere prin Cuvânt. A asculta fără a comenta este singura ascultare autentică. Astfel, aceste instrucțiuni sunt un fel de test pentru fiecare femeie sau tânără creștină. Este ca și cum Domnul le-ar întreba: Faci tu aceasta pentru Mine? Ai tu pe inimă să arăți, prin acest semn exterior, dependența și supunerea ta, sau faci să treacă pe primul loc cerințele modei ori ale comodității? De asemenea, să nu uităm acest fapt solemn, că lumea nevăzută a îngerilor observă în ce fel răspund cei credincioși gândului lui Dumnezeu (v. 10). Ce privilegii le oferim noi?

La Corint erau partide. Chiar și în străngerile laolaltă se făceau simțite. Cei bogați îi umileau pe cei săraci, provocându-le gelozia. Lucru încă și mai grav, cina, confundată cu o agapă (masă în comun), era luată de către mulți în mod nedemn. Este ocazia pentru apostol de a aminti ceea ce Domnul i-a revelat lui într-un mod special. Cina este sfânta comemorare a lui Hristos care S-a dat pentru noi – o comemorare care cu siguranță vorbește inimii fiecărui participant în parte, însă care proclamă și într-un mod universal (tuturor) acest fapt capital: Domnul a trebuit să moară! Și, până la întoarcerea Lui, noi suntem invitați să vestim această moarte a Domnului în limbajul atât de măreț și atât de simplu care ne-a fost arătat. De asemenea, acest memorial vorbește conștiinței celui credincios. Pentru că moartea lui Hristos semnifică condamnarea păcatului! A lua cina fără ca mai întâi să ne fi judecat ne expune deci (pe pământ) efectelor acestei condamnări. Astfel se explică slăbiciunea celor mai mulți de la Corint (și poate a celor mai mulți dintre noi), boala, moartea chiar, care îi lovise pe unii (v. 30). Cu toate acestea, teama nu trebuie să ne țină la o parte (v. 28). Ea poate și trebuie să se împace cu un răspuns entuziast dat Aceluia care a spus: „Faceți aceasta spre amintirea Mea” (v. 24,25).

Vorbind despre străngerile adunării, apostolul a acordat cel dintâi loc celebrării cinei (cap. 11.20-34). Numai după aceea expune daruri și slujbe având în vedere zidirea. Să nu uităm că închinarea este, dintre toate străngerile, cea mai importantă. Pavel le amintește acestor foști idolatri că ei fuseseră odinioară antrenati („duși”) de dureri satanice (v. 2). Ce schimbare! În prezent, Duhul lui Dumnezeu este cel care dirijează, lucrând în ei cum îi place, prin darurile pe care le împarte (v. 11). Apostolul enumeră aceste daruri, precizând că ele sunt date în vederea întrebuițării. Și, pentru a ilustra deopotrivă unitatea Bisericii și diversitatea slujbelor, ia exemplul corpului uman: compus din multe mădulare și organe care nu pot funcționa nici unul fără celălalt, el constituie totuși un organism unic, condus de o singură voință, aceea pe care capul o transmite fiecărui mădular. Așa este și trupul lui Hristos. Deși are numeroase mădulare (tot atâtea câți credincioși), este animat de un singur Duh, pentru a împlini o singură voință, cea a Domnului, care este Capul (Efeseni 4.15,16). Noi nu avem deci de ales nici activitatea noastră (v. 11), nici locul unde trebuie să o exersăm (v. 18).

Ce subiect uimitor este, fără a căuta prea departe, trupul pe care noi îl „locuim”! „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor și admirabil”, strigă David în Psalmul 139.14. Într-adevăr, ce diversitate și în același timp ce armonie în acest ansamblu complex de mădulare și de organe, în care până și cel mai mic are menirea sa și funcția sa proprie! Ochiul și degetul cel mic, de pildă, nu pot ține loc unul de altul. Degetul acesta mic însă permite înlăturarea pulberii venite să irite ochiul. Dacă un singur organ funcționează parțial sau abătut de la normal (dereglat), corpul în întregime va fi mai curând bolnav (decât sănătos). Toate acestea își au echivalentul în Biserică, trupul lui Hristos, care nu este o organizație, ci un organism viu. „Mădularele ... care par a fi mai slabe sunt necesare” (v. 22) și fiecare trebuie să fie atent să nu disprețuiască nici funcția lui proprie (v. 15,16), nici pe cele ale altora (v. 21). O creștină în vârstă sau infirmă, prin rugăciunile ei, printr-un cuvânt la momentul potrivit sau printr-o încurajare materială, va susține poate zelul unui evanghelist sau al unui păstor. Astfel, ceea ce fiecare a primit, să folosească pentru alții, „ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4.10).

După diferitele mădulare ale trupului lui Hristos: picior, mână, ureche, ochi... ale capitolului 12, este ca și cum am găsi inima, în capitolul 13. Rolul ei este de a însuflă și de a încălzi toate celelalte organe. Remarcăm că dragostea nu este un dar printre cele ale capitolului 12, ci mobilul necesar exercitării tuturor darurilor. Este „o cale” deschisă la toate și care conduce spre toate (cap. 12.31). Din moment ce o cale este făcută pentru a merge pe ea, dragostea nu se cunoaște cu adevărat decât prin experiență. De aceea, acest capitol minunat nu ne dă nicio definiție. El întocmește o listă – nu închisă, dar suficientă pentru a ne umili profund – a tot ceea ce face dragostea, dar, mai presus de asta, a ceea ce nu face ea. Această cale a fost cea a lui Hristos aici, jos; și remarcăm că Numele Său poate fi substituit cuvântului dragoste în acest capitol fără să-i schimbăm sensul (vezi 1 Ioan 4.8). În cunoștințele noastre în legătură cu lucrurile încă nevăzute, totul este incomplet, confuz, șubred. Curând însă vom vedea „față către față” (v. 12). Atunci Salvatorul nostru, care ne-a cunoscut profund, ne va face să intrăm în întreaga cunoaștere a Lui Însuși (Psalmul 139.1...). Și dragostea nepieritoare va fi perfect și etern satisfăcută în inima noastră și în a alor Săi.

Mulți se plâng de slăbiciunea actuală cauzată de lipsa de daruri în adunări. Doresc ei însă arzător darurile, așa cum versetul 1 îi invită să o facă? Domnul poate și-a propus să vă încredințeze un astfel de dar și amână pentru a face descifrabilă în voi această dorință arzândă. Cereți-l Lui ... în același timp cu smerenia care vă va împiedica să vă fălăți cu acest dar; nu este pentru voi, ci pentru Adunare (v. 12). Corinteni, cu siguranță, se foloseau de darurile lor pentru propria glorie, iar din aceasta rezulta cea mai mare dezordine. Apostolul îi aduce la o dreaptă apreciere a lucrurilor, arătându-le că darul cu care se lăudau ei cel mai mult, cel al limbilor, era, de fapt, un dar nu atât de însemnat (v. 5). Darul profeției, în schimb, era – și rămâne – de dorit în mod deosebit. El nu mai cuprinde, ca altădată, revelarea viitorului, ci slujește la zidire, la îndemnare, la mângâiere... Versetul 15 ne amintește că, pentru a ne ruga, ca și pentru a cânta, este nevoie de o participare a minții. Noi, care suntem adesea atât de distrați în prezența Domnului, să ne gândim la ce exprimăm înaintea lui Dumnezeu; și să punem în aplicare meditația în profunzime, având duhul nostru condus de Duhul Sfânt.

Darul limbilor era dat nu pentru zidirea Adunării, nici pentru evanghelizare, ci pentru a-i convinge pe iudeii necredincioși (pe acest popor) că Dumnezeu oferea națiunilor harul (v. 21,22) – demonstrație care nu mai este necesară astăzi! Ori zidirea este cuvântul cheie al acestui capitol, piatra de încercare la care trebuie supusă orice activitate: ceea ce mi-am propus să spun sau să fac este în mod real spre binele fraților mei? (Efeseni 4.29). De altfel, dacă eu am în vedere folosul lor, voi găsi în aceasta întotdeauna și o binecuvântare pentru mine. În schimb, dacă mă gândesc la interesul meu sau la gloria mea, va urma în final o pierdere atât pentru alții, cât și pentru mine (cap. 3.15). Două alte condiții ocupă un loc de frunte în viața Adunării: „cum se cuvine și cu ordine” (v. 40). Ele impun reguli practice care ating bunul simț (v. 26-33) sau rânduiala divină (v. 34,35). Apostolul nu dorea ca frații din Corint să fie neștiutori (cap. 12.1). Totuși, dacă vreunul neglijează (sau „nu vrea”) să se instruiască cu privire la subiectele privind Adunarea, ei bine!, să rămână neștiutor (v. 38). Dumnezeu este Dumnezeul păcii (v. 33) și dorește ca Adunarea, reflectând propriile Sale caractere, să fie locul unde să poată aduce neconvertiți care vor recunoaște acolo prezența Sa (v. 24,25).

O gravă problemă rămânea de lămurit: câteva persoane din Corint negau învierea. Pavel arată că nu poți să te atingi de această doctrină fără să răstorni întreg edificiul credinței creștine. Dacă nu există înviere, Hristos Însuși n-a înviat; lucrarea Lui n-a primit aprobarea lui Dumnezeu; moartea rămâne neînvingă și noi suntem tot în păcatele noastre. În acest caz, Evanghelia nu mai are niciun sens și credința noastră și-a

pierdut orice temeii. Viața de renunțări și de separare a creștinului devine absurdă, iar dintre toți oamenii, el este cel mai de plâns, pentru că și-a pierdut deopotrivă viața prezentă și viața veșnică. Dumnezeu fie binecuvântat, nimic din toate acestea! „Domnul a înviat cu adevărat!” (Luca 24.34). În fața importanței acestui adevăr înțelegem de ce Dumnezeu a avut atâta grijă să-l întărească. În primul rând prin Scripturi (v. 3,4). Apoi prin martori care nu pot fi respinși nici prin calitatea lor: Chifa, Iacov, Pavel însuși (în timp ce se declară nevrednic), nici prin numărul lor: în jur de cinci sute de frați, care puteau fi încă întrebați. Și, fără îndoială, mai mult de un cititor, fără să-L fi văzut încă pe Domnul Isus cu ochii săi, a experimentat pentru el însuși că Salvatorul său este viu (comp. cu Iov 19.25).

Hristos înviat n-a făcut decât să-i devanseze pe credincioșii „adormiți”. Ei vor învia la venirea Sa. Cât despre ceilalți morți, ei nu vor fi „aduși la viață” decât mai târziu, pentru a se înfățișa în fața scaunului de judecată (Apocalipsa 20.12). Și numai după aceea totul va fi definitiv supus lui Hristos. După care gândul se pierde în profunzimile eternității fericite în care Dumnezeu, în final, va fi totul în toți (v. 28). Închizând această paranteză glorioasă (v. 20-28), apostolul arată cum faptul de a crede sau de a nu crede în viața viitoare determină comportamentul tuturor oamenilor... începând cu al său (v. 30-32). Cât de mulți astfel de nefericiți există, a căror întreagă religie stă în aceste cuvinte: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (v. 32)! Ei își închipuie că nu există nimic dincolo de mormânt, pentru a se putea scuza de bucuria fără frâu a scurtei lor existențe, „ca animale din fire, fără rațiune” (2 Petru 2.12). Cu privire la creștin, credința sa ar trebui să-l țină în stare de veghe, să-l ferească de a se asocia în companii periculoase, să-l împiedice să mănânce și să bea cu bețivii acestei lumi (v. 33; Matei 24.49). Fie ca tovarășia Domnului și a alor Săi să ne fie suficientă până la întoarcerea Lui!

Cu ce va semăna trupul cel nou cu care credinciosul va fi îmbrăcat în glorie? (v. 35). Biblia nu ne satisface niciodată curiozitatea. „Nebunule...” răspunde ea la toate eforturile imaginației noastre (v. 36). Dacă vă prezint o sămânță necunoscută, nu-mi veți putea spune ce fel de plantă va răsări din ea. Tot așa, nimic dintr-o omidă respingătoare și decolorată nu ne lasă să ghicim fluturile care-și va etala reflexiile în toate jocurile de lumină. Pentru a putea asista însă la micile miracole ale germinării sau ale metamorfozei, este nevoie de moartea seminței și de somnul nimfei (comp. cu Ioan 12.24). Tot așa, cel răscumpărat care „a adormit” va apărea înveșmântat într-un trup de înviere. Ce viitor extraordinar îi este rezervat acestui trup din țărână, simplu înveliș al sufletului! El va învia „în neputrezire”: moartea nu mai are putere asupra lui; „în glorie” și „în putere”: fără infirmități și fără slăbiciune; „trup spiritual”: definitiv eliberat de carne și de dorințele ei, instrument perfect al Duhului Sfânt; în sfârșit, el va semăna cu cel al lui Hristos înviat. N-avem noi deja suficiente lămuriri prețioase despre starea noastră viitoare... și motive să-L glorificăm pe Dumnezeu încă de acum în trupul nostru? (cap. 6.14,20).

Această magistrală expunere a doctrinei învierii ar fi incompletă fără cea din urmă revelație, că nu toți credincioșii vor trece prin somnul morții. Cei vii nu vor fi nicidecum uitați când Isus va reveni. „Într-o clipeală de ochi” (v. 52) va avea loc extraordinara transformare care va face pe fiecare potrivit pentru prezența lui Dumnezeu. Așa cum, în parabolă, invitații la nunta împărătească trebuia să-și schimbe zdrențele cu veșminte glorioase (Matei 22), cei morți și cei vii vor îmbrăca trupuri de neputrezire și în nemurire. Atunci victoria lui Hristos asupra morții, căreia El i-a făcut dovada prin propria Lui înviere, își va avea împlinirea grandioasă în ai Săi. Ei bine, ca orice adevăr, și această „taină” trebuie să aibă o consecință practică în viața fiecărui răscumpărat. Speranța noastră este „sigură” (Evrei 6.19); să fim și noi „neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului”. Munca noastră nu va fi niciodată în zadar, dacă este făcută „în Domnul” (v. 58 care răspunde la v. 32). Chiar dacă niciun rod nu e vizibil pe pământ, ea are roade fără număr în înviere. Capitolul 16 aduce un exemplu de slujbă creștină: colecta din prima zi a săptămânii. Ea are o mare importanță pentru inima apostolului și pentru cea a Domnului.

Aceste versete cuprind: ultimele recomandări ale apostolului, câteva știri pe care le aduce, precum și salaturile pe care le adresează iubiților lui corinteni. Printre aceștia, el se bucură să recunoască frați devotați și demni de respect: Ștefana, Fortunat, Ahaic, pe care îi citează ca exemple (comp. cu 1 Timotei 3.13). Acestor credincioși din Corint, care nu se preocupau decât cu efectele exterioare și spectaculoase ale creștinismului, Pavel le-a subliniat succesiv ce motive trebuia să-i determine pe ei să acționeze: „Faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu” (cap. 10.31); „Toate să fie făcute spre zidire” (cap. 14.26); „Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine” (cap. 14.40); iar aici: „Toate faptele voastre să se facă în dragoste” (v. 14). Cu acest cuvânt, „dragoste”, încheie Pavel o epistolă de altfel atât de severă (comp. cu 2 Corinteni 7.8). Fără să țină cont de partidele care existau la Corint, el afirmă: „Dragostea mea este cu voi toți, în Hristos Isus” (v. 24). Totuși, fiind date aceste ultime condiții, dacă ar mai fi fost acolo unii care nu-L iubeau pe Domnul, aceia se excludeau singuri de la acest salut, iar venirea Sa lua pentru ei un caracter solemn. „Maranata!” Domnul vine! Să putem să-L așteptăm cu bucurie!

clickbible.org